

[Inger Gautier Schmit.]

væget og hjertegrebet Stemming, fremkaldt paa et Retsmøde.

Der er Tegn, der tyder paa, at Tiden ikke er saa fjern, hvor Frifindelse for Barnemord som noget menneskeligt og naturligt vil findes i Overensstemmelse med visse Kredse af Folkets Retsbevidsthed eller Samvittighed, som den højtærede Justitsminister talte om. Kommunistkvinder i Oslo vedtog saaledes i 1923 en Resolution efter russisk Mønster, der gik ud paa, at en Kvinde ustraffet skulde kunne dræbe sit Barn, naar dette skete inden et Aar efter Fødselen. Overfor denne Resolution fremkom mange oprørte Udtalelser, ogsaa her i Landet. Men danske Nævninger har dog siden 1922 mere end een Gang, ja, adskillige Gange kan jeg roligt sige, erklæret baade Barnemødre og Barnefædre for uskyldige, i denne Forbindelse for straffri, skønt disse selv havde erklæret at have affivet deres nyfødte Barn, en Kendelse, som saavel af enkelte Ordførere her paa Rigsdagen som indenfor store Dele af Pressen blev betegnet som „faldende sammen med Befolkningens umiddelbare Retsfølelse og som værende et glimrende Udtryk for den store Offentligheds Medfølelse“. Naar Forholdene ligger saaledes, hvor bliver saa efterhaanden Grænsen imellem, at man frikender for Barnemord i det enkelte Tilfælde, til at man som f. Eks. blandt halvvilde Racer godkender det i al Almindelighed? Og denne for Barnet saa faretruende Udvikling sker i Medfølelsens, i Humanitetens Navn! Dette sker i det 20de Aarhundrede, Barnets Aarhundrede, hvor Samfundet har opbudt stor Kraft for at værne ulykkeligt stillede Børn mod Overgreb, hvor der stilles store Midler til Raadighed saavel til forebyggende som oprejsende Virksomhed, hvor to store kostbare Fødselsstiftelser drives for Statens Regning, hvor Mælkestuer, Vuggestuer, Mødrehjem, Spædbørnshjem, Optagelseshjem, mange i Tal, drives dels af det offentlige, dels ved privat Initiativ.

I en Menneskealder er der gjort overordentlig meget for at værne det nyfødte Barn i dets vanskeligste Alder, det første Aar, Barnet lever, og samtidig finder en Udvikling Sted, som rummer den største Fare for det ufødte Barn og for det udenfor Ægteskab nyfødte Barn, idet Loven, som skulde beskytte Barnet paa dette tidlige Stadium, bliver mere og mere slap, saa slap, at det næsten hos Mødre med svag Karakter indirekte maa tilskynde til Forbrydelse, i alt Fald ikke afskrække fra denne.

Ved Nævningernes Bedømmelse af Bar-

nemord har den Praksis været brugt, som den højtærede Justitsminister ogsaa har sat sig til Formaal at anvende, og som har været drøftet her i Dag: at det er Forbryderen, der ved Strafudmaalingen maa tages Sigte paa, ikke Forbrydelsen. Det lyder kønt, og det lyder menneskeligt; men denne Teori kan dog, anvendt i en Tid som vor, da de etiske og moralske Begreber er forvirrede og blandede ved uafklarede Forsøg paa at finde et nyt sædeligt Grundlag for Mennesker at leve og staa paa, i høj Grad være farlig og vildledende, navnlig naar det som ved Barnemord drejer sig om dette: at udslette et andet Menneskes Liv.

Den højtærede Justitsminister udtalte, at Nævningerne har været et lødigt Udtryk for Folkemeningen. Hvis dette gælder ogsaa i Barnemordssager, skulde jeg tage meget fejl, hvis ikke mange i dette Land vilde sige med mig: Ja, men dog kun til en vis Grad, hvilket bl. a. har givet sig Udslag i de forskellige Nævningekendelser overfor den samme Forbrydelse, som er faldet i de forskellige Landsdele.

At Folkemeningen har givet sig et fuldgyldigt Udtryk, kan jeg heller ikke anerkende, idet det næsten altid har været en Dom, afsagt af Mænd. I Sager som disse er det jo ganske urimeligt, at Kvinder ikke ogsaa kommer til Orde, idet gifte Kvinder med Børn dog paa dette Omraade maa siges at have en større Sagkundskab end selv de fineste Jurister og mest rettænkende Lægmand. Jeg holder ikke saa meget af, at Kvinder har Sæde i alle de Nævningesager, som angaar Bedragerier; i saa Henseende er jeg ikke i Tvivl om, at Mænd har større Sagkundskab end Kvinder, hvad Tiden jo har vist. Men jeg maa bestemt holde paa, at med Hensyn til Sædelighedsforbrydelser overfor Kvinder og med Hensyn til Barnemord, der maa dog Kvinderne i første Instans være dem, der har den største Sagkundskab.

Men rent bortset herfra, hvorledes har saa Virkningen været af dette, at Nævningerne har fulgt Hjertets og Samvittighedens Røst og har frikendt Barnemorderne fremfor at følge Loven? Navnlig i København synes man i ganske særlig Grad at have Hjertet paa rette Sted. Rigsadvokaten har da ogsaa udtalt, at man her i København har en ganske særlig Psykologi, naar det drejer sig om at bedømme Barnemord. Resultatet synes mig ikke vanskeligt at faa Øje paa. Da den første delvise Frifindelse ved Barnemord fandt Sted ved Nævninger i København i 1922 — det var en Kvinde, som havde